

PELHAM
GRENVILLE
WODEHOUSE

PSMITH
TO ZAŘÍDÍ

**Pelham
Grenville
Wodehouse**

**Psmith
to zařídí**

VYŠEHRA D

Z ANGLICKÉHO ORIGINÁLU
LEAVE IT TO PSMITH
PŘELOŽIL IVAN VÁVRA

Copyright 1924, renewed 1952 by Pelham Grenville Wodehouse

Translation © Ivan Vávra, 2010
Illustrations © Adolf Born, 2010

ISBN 978-80-7429-052-7

Psmithovo nové zaměstnání

Zlatá záře nádherného letního jitra zalévala zámek Blandings a jeho okolí. Na obloze ani mráčku, slunce se vesele smálo na všechny růže stolisté i malé růžičky, macešky, karafiáty, ibišky, orlíčky, stračky, lomikameny a canterburské zvonky, jimiž se zámecká zahrada plným právem pyšnila. Mladíci v bílém flanelu a děvčata v chladivém kepru dleli ve stinných zákoutích a z tenisových kurtů zazníval radostný hlahol. Broučkové, motýlci a zpěvné ptactvo se zabývali obvyklou činností podle zákonů přírody, neúnavně a zaníceně. Jinými slovy, kdokoli by se na to podíval nezaujatým okem, musel by prohlásit, že zemský ráj to napohled.

Avšak ani v ráji se neobejdou beze stínů. Broučkové, motýlci a ptactvo byli vpravdě šťastní, i ti mladíci a děvčata ve stinných zákoutích, a také hráči tenisu. Eva se procházela po terase, plná šťastných myšlenek, a šťasten byl Freddie v kuřáckém salonku, poté co mu Psmith v časných ranních hodinách sdělil, že tisíc liber ho nemine. Šťastný pan Keeble psal dopis nevlastní dceři Phyllis, aby jí oznámil, že koupě farmy v Lincolnshiru bude už vbrzku uskutečnitelná. Dokonce i vrchní zahradník Angus McAllister byl šťasten, jak jen je to u Skota možné. Avšak lord Emsworth hleděl z okna knihovny na svět s pocitem podrážděné nespokojenosti, jaký by se víc hodil k zimní metelici než k pohodě nejkrásnějšího července, jaký byl v Anglii zaznamenán za posledních deset let.

Naposled jsme se s jeho lordstvem setkali v tak nespokojeném stavu, když postrádal své brýle. Teď mu seděly na nose a jeho vidění nemělo chybu. Nešťastný byl jen proto, že ho před několika minutami zaskočila v knihovně sestra

Constance a trpce mu vyčetla jeho rozhodnutí zapudit nepostradatelného Ruperta Baxtera, nejdokonalejšího osobního tajemníka na světě. Lord Emsworth se díval z okna, aby se vyhnul jejímu trestajícímu pohledu. Ale i pohled z okna ho deprimoval, neboť slunko, ptáčekové, včelky, motýlci a milované květiny, to vše ho lákalo ven, aby se jimi kochal, jenže on si to prostě netroufal.

„Zešílel jsi?“ pokračovala lady Constance ve výčitkách, týmiž slovy, jakými před chvílí začala.

„Baxter zešílel,“ namítl lord Emsworth. I on se vrátil k původnímu odůvodnění svého rozhodnutí.

„To je úplně absurdní, co děláš!“

„Házel na mne květináče!“

„Už přestaň o těch květináčích. Pan Baxter mi to vysvětlil a i ty sám musíš přece nahlédnout, že jeho počínání bylo naprosto přičetné.“

„Ten chlap mi jde na nervy,“ lord Emsworth se uchýlil do posledního obranného postavení, kde nad ním lady Constance neměla žádnou moc.

Zavládlo mlčení, naprosto stejné, jako ono, jež zavládlo chvíli předtím, po stejné výměně názorů.

„Bez něho budeš naprosto bezradný,“ varovala ho lady Constance.

„Ani dost málo,“ vzpouzel se lord Emsworth.

„Spolehni se, že budeš. Kde seženeš jiného tajemníka, který by se ti o všechno postaral? Jsi jako malé děcko! To nechci vidět, co teď nastane!“

Lord Emsworth se nenamáhal odpovědět a jen se dál netečně díval z okna.

„Chaos!“ bědovala lady Constance.

Jeho lordstvo se k tomu nevyjádřilo, ale do jeho bledých očí vstoupil paprsek radosti a naděje. Od garáží předjel automobil obtěžkaný zavazadly a zastavil před hlavním vchodem. Současně do knihovny vstoupil Baxter; vězel v cestovním oděvu.

„Přicházím se rozloučit, milostivá paní,“ pravil Baxter chladně a obřadně; svého bývalého zaměstnavatele odbyl stručným káravým pohledem. „Vůz už čeká před vchodem, aby mne odvezl na nádraží.“

„Ach, pane Baxtere,“ řekla lady Constance nešťastně a otřeseně, jakkoli byla ženou silné povahy, „ach, pane Baxtere!“

„Poroučím se, milostivá paní!“ stiskl jí ruku a ještě naposled přísně zaměřil své brýle k mátožné postavě u okna. „Sbohem, pane!“

„Ech? Co to? Ach ano, jistě, drahý pří – tedy chci říct, sbohem a přeju vám šťastnou cestu!“

„Děkuji,“ řekl Baxter.

„Ale, pane Baxtere,“ zanaříkala lady Constance.

„Pane hrabě,“ ledově pravil bývalý tajemník, „nejsem již vaším zaměstnancem...“

„Pane Baxtere,“ bědovala zoufalá lady, „přece bychom si to ještě mohli v klidu vysvětlit, lord Emsworth se unáhlil ... je to nešťastné nedorozumění...“

Lord Emsworth se vzepjal.

„Tak moment,“ zařičel, stejným způsobem, jako když pan Cootes říkal svoje „Hej!“

„Obávám se, že je to již nemožné,“ řekl Baxter k jeho nesmírné úlevě. „Již jsem učinil kroky ku svému dalšímu existenčnímu zajištění a nelze to již změnit. Od samého začátku mého pobytu ve službách lorda Emswortha se můj bývalý zaměstnavatel, pan Jevons, americký průmyslník, snažil získat mne zpět. Ve své pomýlené snaze zachovat loajalitu jsem jeho nabídky odmítal, avšak nyní jsem mu telegrafoval a oznámil mu, že jsem mu k dispozici a mohu nastoupit okamžitě. Tento slib nemohu vzít již zpět.“

„Toť se rozumí, ovšem, ovšem, to vás vůbec nemůže ani ve snu napadnout, drahý příteli! Ne, ne, stokrát ne!“ horlivě přitakal lord Emsworth a oběma jeho posluchačům se zdálo, že to nevkusně přehání.

Baxter se jen ještě víc naježil, ale lady Constance se rozhodla, že už to déle nemůže snášet. Ještě jednou podala Baxterovi ruku a se znechuceným pohledem na zpozdlého bratra opustila místnost.

Několik vteřin setrvali v mlčení; lordu Emsworthovi byla ta prodleva velmi trapná. Zadíval se proto zase z okna na své milované růže, macešky, ibišky, orlíčky a stračky, lomikameny a zvonky, a pak si najednou uvědomil, že sestra se vzdálila a je neškodná, a on že už teď může vyhovět svému

nutkání opustit zatuchlou knihovnu a vyrazit do nejnádhernějšího jitra, které bylo stvořeno k potěše srdce. Zachvěl se radostným očekáváním, celou bytostí se oddal té vyhlídce, a už se začal pohybovat ke dveřím.

„Pane hrabě!“

Jeho lordstvo strnulo. Mělo totiž jednokolejnou mysl, neschopnou zabývat se několika předměty současně, a proto mu pomyšlení na rozkvetlou zahradu vypudilo z povědomí fakt, že Baxter je dosud mezi přítomnými. Nevěděl na něho pohlédli.

„Nu copak, ještě máte něco...“

„Rád bych vám něco ve stručnosti sdělil.“

„Mám teď naléhavé jednání s McAllisterem...“

„Nezdržím vás dlouho, pane. Nejsem již vašim zaměstnancem, avšak pokládám za svou povinnost, dříve než odejdu...“

„Ne, ne, milý příteli! Netrapte se s tím, Constance mi to vysvětlila. Chcete jistě hovořit o těch květináčích. Neomlouvejte se, já chápu, že jste měl znamenitý důvod, i když mě to zpočátku trochu roztrpčilo, to se přiznám, ale teď už je to všechno za námi a můžeme na to zapomenout.“

Baxter netrpělivě zaryl podpatek do koberce.

„Nikterak jsem neměl v úmyslu mluvit,“ namítl, „o této záležitosti. Chtěl jsem vás pouze...“

„Ano, ano, samozřejmě.“

Do knihovny zavál svěží vánek a lord Emsworth nepokojně začenicchal, vsál letní vůně a opět se pohnul ke dveřím. „Snad někdy jindy tedy? Samozřejmě, samozřejmě, to bude naprosto výtečné a kapitální, kapitální...“

Baxter vydal zvuk, něco mezi zaúpěním a odfrknutím, který zněl tak neobvykle, že se lord Emsworth opravdu polekal. Stanul u dveří, s rukou na klice.

„Opravdu,“ řekl Baxter, „nebudu vás zdržovat. Předpokládám však, že mi popřejete sluchu, řeknu-li vám, že si pod svou střechou chováte zločince...“

Lord Emsworth se nedal snadno zastavit, byl-li právě na cestě ke konferenci s Angusem McAllisterem, avšak pomocí této poznámky se to zdařilo. Pustil kliku a vrátil se na dva kroky do knihovny.

„Jakže, chovám zločince?“

„Ano!“ Podíval se na hodinky. „Už budu muset jít nebo mi ujede vlak. Jen vám chci říct, že tak zvaný Ralston McTodd není ani trochu Ralston McTodd.“

„Není Ralston McTodd?“ bezradně opakovalo jeho lordstvo, neboť v tom shledalo znepokojivý protimluv. „Vždyť mi sám řekl, přesně si to pamatuji, řekl, že je Ralston McTodd!“

„Je to podvodník. A nepochybuji, že vyšetřování by ukázalo, že je pachatelem krádeže náhrdelníku lady Constance. On a jeho společníci.“

„Ale, drahý příteli...“

Baxter už pospíchal ze dveří.

„Nemusíte se spoléhat jen na moje slova. Prostě ho požádejte, aby se podepsal a pak si srovnajte podpis s tím na dopise, kterým přijal pozvání na zámek. Máte jej tamhle v psacím stole v zásuvce.“

Lord Emsworth si narovnal brýle a zahleděl se na psací stůl, jako by čekal, že z něho dotyčný dopis vyskočí jako z kouzelníkova cylindru.

„Co učiníte, je na vás. Já nejsem vašim zaměstnancem a je mi to zcela lhostejné. Jenom jsem myslel, že by vás pravý stav věcí mohl zajímat,“ pravil Baxter.

„Ale ovšem, ano, ano, ano!“ pokřikoval lord Emsworth a tvářil se zmateně. „Ó ano, ano, ano! Ano, zajímá!“

„Tak sbohem!“

„Ale, Baxtere!“ Vyběhl za ním na chodbu, ale Baxter měl náskok a už mu mizel v zákřutu schodiště.

„Drahý příteli,“ volal lord Emsworth žalostně a nakláněl se přes zábradlí.

Zaslechl jen zvuk startujícího motoru a odjezd auta, zvuky, nad něž konečnějších člověk nezná. Velké vstupní dveře se zabouchly sice tlumeně, ale se stejně definitivní platností. Byl to charakteristický zvuk dveří přibouchnutých sloužícím, jenž od odjíždějícího hosta neobdržel, co právem očekával. Lord Emsworth se vrátil do knihovny, aby se sám, bez pomoci potýkal s tímto novým problémem.

Baxterovo sdělení ho rozrušilo. Jednak neměl zločince a podvodníky rád všeobecně, a za druhé mu vadilo, že jestliže už musí být na zámku Blandings nějaký podvodník, proč to má být právě ten, v němž našel spřízněnou duši a se

kterým navázal upřímně přátelský vztah, i když jejich známost byla tak velice krátká. Měl Psmitha rád, protože Psmith byl jako balzám na duši. Kdyby si měl vybrat jednoho z členů a hostí své domácnosti do funkce zločinného podvodníka, Psmith by ho napadl až ze všech poslední.

Přistoupil opět k oknu a vyhlédl. Slunce pořád svítilo na jeho růže a ibišky, orlíčky a stračky, všechny byly přítomny, ale už ho nějak přestaly těšit. Nešťastně přemítal, co teď udělá. Co se obvykle dělává proti zločincům a podvodníkům? Nejspíš je člověk dá zatknout, domníval se. Ale zatknout Psmitha, to se mu nechtělo, to by byla zatraceně nepříjemná a nevkusná situace.

Takto zachmuřeně dumal, když se mu za zády ozval hlas.

„Dobré jitro! Všude hledám slečnu Hallidayovou, neviděl jste ji? Á, tamhle ji vidím, dole na terase.“

Lord Emsworth zjistil Psmitha po svém boku; mával z okna na Evu a Eva mu mávala zpět.

„Domníval jsem se,“ pokračoval Psmith, „že ji najdu v její komůrce,“ ukázal na dvířka v ostění, jimiž vstoupil do knihovny, „ale mylil jsem se. Jitro je tak nádherné, že práci odložila na neurčito. Tak se mi to líbí a její rozhodnutí nemohu než schválit.“

Lord Emsworth ho nervózně pozoroval a jeho nepokoj vzrůstal, neboť na něm nenalézal nic z těch neklamných známek, podle nichž zkušený pozorovatel rozezná typického podvodníka.

„A divím se, že vás nalézám tady uvnitř,“ pravil Psmith, „když máme tak líbezný den. Čekal bych, že budete trávit čas mezi okrasnými křovisky, sát vůni ibišku či něco na ten způsob.“

Lord Emsworth se usebral k provedení neodvratného úkolu.

„Ech, jářku, milý příteli, tedy jaksí, abych tak řekl...“ zarazil se. Psmith naň láskyplně hleděl svým monoklem a lordu Emsworthovi opravdu přišlo zatěžko pokračovat v odhalování.

„Ano, co jste měl přesně na mysli?“ pomáhal mu Psmith.

Lord Emsworth vydal zvuk, který by se dal přirovnat k zabzučení.

„Baxter právě odjel,“ řekl posléze. Rozhodl se, že na to půjde od lesa.

„Vskutku?“ zdvořile opáčil Psmith.

„Ano. Je pryč.“

„Definitivně?“

„Ehm – ano...“

„Nádhera,“ řekl Psmith, „nádhera, nádhera!“

Lord Emsworth si pak sundal brýle, pohoupal je na šňůrce a zase si je nasadil.

„Řekl mi, tedy jaksi mi sdělil... než definitivně odjel, učinil prazvláštní sdělení, velice takovou jako... sdělení nepřekné, o vás!“

Psmith vážně přikývl.

„Čekal jsem něco takového. Nepochybně vám řekl, že se nejmenuji Ralston McTodd?“

Lord pootevřel ústa.

„Ehm – ano.“

„Měl jsem v úmyslu se o tom zmínit,“ řekl Psmith a přivětivě se na lorda usmál. „Je to pravda. Nejsem Ralston McTodd.“

„Vy to přiznáváte!“

„Jsem na to dokonce hrdý!“

Lord Emsworth se napřímil. Snažil se zaujmout postoj přísné, trestající autority, jaký si osvojil pro styk se synem Frederickem. Avšak jeho zrak se setkal s klidným, vlídným Psmithovým pohledem a autorita se z něho vytratila.

„Tak proč tady, ksakru, vystupujete pod jeho jménem?“ otázal se přímo na tělo, jako pravý státník. „Tím chci říct,“ pravil, aby to bylo ještě zřetelnější, „nejste-li McTodd, proč jste sem přijel a řekl nám, že jste McTodd?“

Psmith opět přikývl.

„To je výborná otázka. Očekával jsem, že se tak zeptáte. Neděkujte mi, ale hlavně jsem to udělal proto, abych vás dostal z trapné situace.“

„Mne dostal z trapné situace?“

„Přesně tak. Toho dne, kdy jste pozval McTodda na oběd do klubu, jehož jsme oba členy, jsem se s neblahým básníkem sešel v kužárně. Chystal se právě navždy zmizet z vašeho života, neboť ho popudil váš odskok do květinářství

přes ulici, když očekával, že mu budete dělat společnost. Vyměnil jsem s ním dvě nebo tři slova, načež se opravdu beze stopy vytratil, a vy jste tak zůstal sám, bez básníka. Pak jste se vrátil a já jsem pohotově vyplnil vzniklou mezeru, neboť jsem tušil, že návrat bez McTodda by pro vás znamenal nepohodlnou komplikaci. Samozřejmě, byl jsem jen ubohou náhražkou, jen jakoby umělohmotný model McTodda, ale řekl jsem si, lepší něco než nic. A tak jsem přijel.“

Lord Emsworth se mlčky snažil strávit tuto překvapivou informaci, a pak ho napadla báječná myšlenka.

„Vy jste členem Starokonzervativního klubu?“

„Zcela nepochybně.“

„Pak ale,“ zvolalo jeho lordstvo vítězoslavně, a tím zvoláním vyslovilo snad nejvyšší uznání oné baště úctyhodnosti, jakého se jí kdy dostalo, „pak nemůžete být zločinec! Baxter je hlupák!“

„To je jistá věc!“

„On si Baxter myslí, že vy jste ukradl náhrdelník mé sestry.“

„Ujišťuji vás, že ten náhrdelník nemám.“

„Ovšemže ne, drahý příteli, ovšemže ne. Jen vám říkám, co si ten idiot vymyslel. Zaplať pánbůh, že jsem se ho zbavil!“ Teď však přes jeho uvolněnou tvář přeběhl mráček. „Bohužel se zdá, že Connie má pravdu v jedné věci.“ Zasmušile se odmlčel.

„V čem?“ zeptal se Psmith.

„Ech?“

„Řekl jste, že lady Constance má v čemsi pravdu.“

„Jo, řekla, že bude velmi obtížné nalézt jiného tajemníka stejně schopného, jako byl Baxter.“

Psmith si troufl povzbudivě poklepat hostitele po rameni.

„Zde jste narazil na věc, o které jsem se sám chystal s vámi promluvit při nějaké vhodné příležitosti. Kdybyste totiž nepohrdl mými službami, jsem vám k dispozici.“

„Co to?“

„Já se totiž budu teď někdy brzo ženit,“ vysvětlil Psmith, „a tu je záhodno, abych měl nějaké výdělečné zaměstnání, které by mi zajistilo ženatou existenci. Například, že bych se stal vaším tajemníkem.“

„Vy chcete být mým tajemníkem?“

„Odhadl jste smysl mých poznámek naprosto přesně.“

„Ale ženatý tajemník, to jsem ještě nikdy neměl!“

„Myslím, že zjistíte, že usedlý ženáč dělá daleko lepšího tajemníka, než nějaký zdivočelý mládenec, který se v noci toulá a hází do oken květináče. Kdyby vám to mělo ulehčit rozhodování, dovoluji, abych dodal, že moje nastávající není žádná jiná než slečna Hallidayová, pravděpodobně nejspolehlivější pořizovatelka katalogů soukromých knihoven ve Spojeném království.“

„Cože, slečna Hallidayová, tady ta tamhle na terase?“

„Žádná jiná,“ potvrdil Psmith a zamával na ni z okna a ona také zdola zamávala. „Jiným slovem, tatáž.“

„Ale ta se mi velmi líbí,“ řekl lord Emsworth, jako by to byla námitka.

„Znamenitě!“

„Moc milá dívka.“

„Úplně s vámi souhlasím.“

„Myslíte, že se budete moci o všechno postarat jako ten Baxter?“

„Jsem o tom přesvědčen.“

„Pak tedy, milý příteli, jak bych to... musím vám teda... nu, proč ne? Proč ne?“

„Totéž si myslím i já,“ řekl Psmith. „Vyjádřil jste moje pochybnosti s kromobyčejnou přesností.“

„Jo, a máte nějakou zkušenost?“

„Abych pravdu řekl, nemám. Až donedávna jsem byl víceméně pouhým bohatým povalečem. Nikdy jsem se nelopotil, ani nepachtil v potu tváře, jen občas jsem se zapotil v Cambridge, to je všechno. Jmenuji se Psmith, na začátku je nehlavní P, a donedávna jsem žil nedaleko odsud, blízko Much Middlefoldu. Třeba neznáte moje jméno, ale asi jste slyšel o sídle Psmithova rodu, kde jsem vyrůstal – Corfby Hall.“

Lord Emsworth si překvapeně strhl brýle z nosu.

„Corfby Hall! Vy jste syn toho Smithe, co mu patřil Corfby Hall? Propána, vždyť já jsem vašeho otce dobře znal!“

„Opravdu?“

„Jasně, jenže jsem ho nikdy neviděl.“

„Neviděl?“

„Jo, ale když jsem tenkrát dostal první cenu za růže na květinové výstavě v Shrewsbury, on byl jednička v tulipánech.“

„Taková zkušenost nás opravdu ohromně sblížíuje,“ pravil Psmith.

„Opravdu, můj drahý chlapče,“ jásal lord Emsworth, „chcete-li být mým tajemníkem, nic lepšího jsem si ani nemohl přát! Nic, vůbec nic! Vždyť přece, propánajána...“

„Jsem vám nesmírně zavázán,“ řekl Psmith. „A slibuji, že se vynasnažím, abych nezklamal. Co dokázal pouhý Baxter, nemůže být mimo sféru schopností shropshirského Psmitha. To si troufám a tak doufám... Avšak teď, s vaším dovolením, bych se rád odebral dolů na terasu a sdělil tu radostnou novinu ženušce, smím-li ji tak už nazývat...“

*

Po širokém schodišti seběhl ještě rychleji než před časem Baxter, neboť každá vteřina krásného dne, kterou nestrávil v Evině společnosti, byla zbytečně promarněná. Cestou přes halu si blaženě prozpěvoval a zastavil se jen u dveří kuřáckého salonku, když se tam náhle vynořil ctihodný Freddie Threepwood.

„Jé, to je fajn, že vás vidím,“ pravil Freddie, „zrovna jsem vás chtěl začít hledat.“

Hovořil srdečně, neboť okolnosti způsobily, že na nemilou epizodu v lesním domku už úplně zapomněl a všechno odпустиł.

„Povídejte, kolego Threepwoode,“ pobídl ho, „ale jestli mohu požádat, hovořte stručně, neboť mám být jinde, v neodkladné a důležité pracovní záležitosti.“

„Pojďte stranou,“ Freddie ho odtáhl do odlehlého kouta haly a zašeptal, „je to v suchu, fajn a prima!“

„Znamenitě! Nádhera! To rád slyším! A co je v suchu?“ otázal se Psmith.

„Teď jsem mluvil se strejčkem Joem. Ty prachy, jak slíbil, tak to platí.“

„Blahopřeji.“

„Takže teď mě vezmou do té sázkové kanceláře a udělám balík. Pamatujete, jak jsem vám říkal o slečně Hallidayové?“

„Co jste mi o ní říkal?“

„No, že ji miluju a tak dál.“

„To ano, vzpomínám si.“

„Takže teď, čistě mezi náma,“ řekl Freddie, „víte, ona v tom byla ta potíž, že ona si myslela, že nemám žádný příjem, abych se mohl ženit. Přímo to jako neřekla, ale znáte to se ženskými, musíte se jim jako vcítit do duše, abyste věděl, co a jak. Takže teď už je to v suchu a já k ní můžu rovnou přijít a říct ‚Tak co s tím teď?‘ Jestli mi rozumíte.“

Psmith se nad tím zamyslel.

„Rozumím, kolego Threepwoode,“ řekl, „má to však jeden nedostatek.“

„Nedostatek? Jaký nedostatek?“

„Slečna Hallidayová se provdá za mne.“

Freddie otevřel ústa a jeho vykulené oči povylezly, jako u krevety.

„Cože!“

Psmith ho soucitně pohládl po rameni.

„I těm nejlepším se takové věci někdy přihodí, kolego Threepwoode, berte život tak, jak se na vás řítí. Jednou se budete radovat, že jste tak dopadl. Projdete očištěm lásky a půjdete vstříc zapadajícímu slunci, silný a nezlomný... Teď však mi promiňte, mám důležitou schůzku a musím se s vámi rozloučit. Kdybyste chtěl jít na mé svatbě za mládence, nic by mne nepotěšilo víc. To vám říkám naprosto čestně a otevřeně.“

Ještě jednou ho poklepal po rameni a pak už vyšel na terasu za Evou.

O B S A H

1. Temné úklady na zámku Blandings	5
2. Na scénu vstupuje Psmith	27
3. Eva si půjčuje deštník	42
4. Nepříjemnost v Klubu trubečů	47
5. Psmith hledá zaměstnání	51
6. Lord Emsworth obědvá s básníkem	59
7. Baxter tuší nějakou nepravost	82
8. Dostaveníčko na jezeře	99
9. Jak si Psmith pořídil osobního sluhu	123
10. Skandální události během recitačního večírku	151
11. Povětšinou o květináčích	175
12. A ještě jedna kapitola o květináčích	197
13. Psmith dostal návštěvu	206
14. Psmithovo nové zaměstnání	228

P.G.Wodehouse Psmith to zařídí

Z anglického originálu *Leave it to Psmith* (Random House 1975), přeložil Ivan Vávra. Ilustrace Adolf Born. Typografie Vladimír Verner. Vydalo nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o., roku 2010 jako svou 952. publikaci. Vydání první. AA 11.76. Stran 240. Odpovědná redaktorka Marie Válková. Vytiskla tiskárna Finidr, s. r. o.

Doporučená cena 238 Kč

Nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.
Praha 3, Víta Nejedlého 15
e-mail: info@ivysehrad.cz
www.ivysehrad.cz

ISBN 978-80-7429-052-7